

РЕШЕНИЕ

№ 7286

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 06.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2361** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 и следващите от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Производството по делото е образувано по жалба на „Мелексис България“ ЕООД, чрез адвокат С. Д. срещу Решение № 1040-21-32/13.01.2021г. на Директора на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № РЖ-5-21-00841021/16.11.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град за събиране на сумите по ревизионен акт за начет № РА-5-21-00829574/23.10.2020г. Навеждат се оплаквания за незаконосъобразност на обжалвания акт, поради неправилно приложение на закона и несъответствието му с целта на закона. Искането към съда е да отмени оспореното решение на Директора на ТП на НОИ – С. град. Претендира разноски по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, чрез адв. Д., поддържа жалбата на наведените в нея основания.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт В., оспорва жалбата. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения акт. Искането към съда е да отхвърли подадената срещу него жалба, като неоснователна. Претендира разноски по делото.

Административен съд - София град, като прецени събраните доказателства, в

контекста на доводите на страните, намира следното от фактическа страна:

От административната преписка се установява, че е извършена частична ревизия на разходите на ДОО за периода от 01.01.2020 г. до 31.03.2020 г. на осигурителя „МЕЛЕКСИС БЪЛГАРИЯ" ЕООД, ЕИК[ЕИК].

При проверката е установено, че Д. А. К., ЕГН [ЕГН] има сключен трудов договор № ЕС 177/27.11.2018 г. с „МЕЛЕКСИС БЪЛГАРИЯ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], на основание чл. 114 и във връзка с чл. 70, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), назначен на длъжност „Технически сътрудник - административни отдели“ с код по НКПД 4110-2005, с 32 - часова работна седмица при работно време - 8/осем/ часа на ден (от понеделник до четвъртък), с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1 270,00 лв., считано от 03.12.2018 г. Към момента на проверката трудовият договор е прекратен. Трудовото правоотношение е декларирано по чл. 62. ал. 5 от КТ.

Съгласно представения от осигурителя „М. БЪЛГАРИЯ" дневник за приети документи, съгласно чл. 6, ал. 1 от Наредбата за парични обезщетения и помощи от ДОО /НПОПДОО в сила от 01.01.2016г./, за м.02.2020 г. и м.03.2020г., лицето е представило болнични листове за временна неработоспособност, както следва: б.л. № 20198499113 от 06.01.2020 г. за периода от 06.01.2020 г. до 17.01.2020 г. Вкл. -вх. № 3194/03.02.2020 г. - постъпило Приложение № 9 в ТП на НОИ и б.л. № Е20199364216 с период на временна неработоспособност от 17.02.2021г. до 14.03.2020 г. вкл. - вх. № 3299/02.03.2020 г. - постъпило Приложение № 9 в ТП на НОИ. За гореописаните болнични листове, осигурителят е представил по реда на чл. 8, ал. 1 от НПОПДОО, в сроковете по чл. 12, в ТП на НОИ - С. град, както е посочено по-горе съответните удостоверения Приложения № 9 с декларирано право на изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност.

На основание чл. 1, ал. 2, изречение последно от НПОПДОО, на база декларираното от осигурителя в удостоверения приложения № 9, на Д. А. К., ЕГН [ЕГН] е изплатено парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 06.01.2020 г. до 17.01,2020 г. и за периода от 17.02.2020 г. до 13.03.2020 г. вкл.

На база декларираното от осигурителя в удостоверения приложения № 9, на Д. А. К. е било изплатено парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 06.01.2020 г. до 17.01.2020 г. и за периода от 17.02.2020 г. до 13.03.2020 г. вкл.

От представените първични финансово-счетоводни документи е видно, че осигурителят с начислил и изплатил трудови възнаграждения на Д. А. К. за м.01.2020 г., м.02.2020 г. и м.03.2020 г., като лице по трудово правоотношение на 8 часа работно време, с осигурителен доход и стаж, както следва:

- за м.01.2020 г. - отработени дни - 7, платен отпуск - 2 дни. болнични работодател 3 дни и болнични ДОО - 5 дни. осигурителен доход - 834,21 лв.

Съгласно трудовия договор и съгласно представения график и отчетни форми лицето е отработило и е в дни в осигуряване, както следва от 02.01.2020 г. 06.01.2020 г. до 09.01.2020 г. вкл., от 13.01.2020 г. до 16.01.2020 г., от 20.01.2020 г. до 23.01.2020 г. и

от 27.01.2020 г. до 30.01.2020 г.; за м.02.2020 г. - отработени дни - 4, платен отпуск - 4 дни, болнични работодател 3 дни и болнични ДОО - 5 дни; Съгласно трудовия договор и съгласно представения график и отчетни форми лицето е отработило и е в дни в осигуряване, както следва от 03.02.2020 г. До 06.02.2020 г. вкл., от 10.02.2020 г. до 13.02.2020 г., от 17.02.2020 г. до 20.02.2020 г. и от 24.02.2020 г. до 27.02.2020 г. за м.03.2020 г. - за 17 дни във временна неработоспособност и осигурителен доход в размер на 0.00 лв. Съгласно трудовия договор, представения график и отчетни форми лицето с следвало да отработи и е в дни в осигуряване, както следва на 02.03.2020 г., от 04.03.2020 г. До 05.03.2020 г., от 09.03.2020 г. до 12.03.2020 г., от 16.03.2020 г. до 19.03.2020 г. и от 23.03.2020 г. до 26.03.2020 г. и от 30.03.2020 г. до 31.03.2020 г.;

При проверка на данните в Регистъра на осигурените лица, съгласно чл. 5, ал. 4 от КСО и Наредба Н-8/29.12.2005г. /в сила до 31.12.2019 г./, е установено, че осигурителят за м.01.2020 г. коректно е декларирал бр. отработените дни, зачитащи се за осигурителен стаж, а именно 02.01.2020 г., от 20.01.2020 г. до 23.01.2020 г. и от 27.01.2020 г. до 30.01.2020 г., но за периода от 06.01.2020 г. до 16.01.2020 г. некоректно е декларирал - 3 дни временна неработоспособност за сметка на работодателя и 5 дни във временна неработоспособност, тъй като според органа по обществено осигуряване е приел, че лицето е с прекъснато осигуряване на 03.01.2020 г. /петък/. Установено е, че за м.02.2020 г. за периода от 17.02.2020 г. до 28.02.2020 г. некоректно е декларирал - 3 дни временна неработоспособност гза сметка на работодателя и 5 дий във временна неработоспособност, а за м.03.2020г. още 08 дни във временна неработоспособност, тъй като лицето е с прекъснато осигуряване на 14.02.2020 г. /петък/. С оглед на обстоятелството, че на 03.01.2020 г. /петък/ и на 14.02.2020г. /петък/ К. е с прекъснато осигуряване, то към датата на настъпване на временната неработоспособност по б.л. № 20198499113 - 06.01.2020 г. и по б.л. № Е20199364216 -17.02.2020 г., същата не е имала качество на осигурено лице, по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ПЗР на Кодекса за социално осигуряване /КСО/, тъй като към деня предхождащ временната неработоспособност не е упражнявала трудова дейност, за която да подлежи на осигуряване.

Предвид гореизложеното, към датата на настъпване на временната неработоспособност 06.01.2020 г. и 17.02.2020 г., констатирана с първични болнични листове за периода от 06.01.2020 г. до 17.01.2020 г. вкл. и от 17.02.2020 г. до 13.03.2020 г. вкл административния орган е приел, че Д. А. К. е била с прекъснати осигурителни права.

В резултат на тези констатации са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00829637/ 23.10.2020 г./л.57/, от Старши инспектор по осигуряването в Дирекция К. при ТП на НОИ - С. град - Н. Л., относно корекция на данни, подадени в регистъра на осигурените лица за лицето Д. А. К. за периода от 01.01.2020 г. до 31.03.2020 г., както и корекция на Приложение № 9 към болничен лист № 20198499113 за периода от 06.01.2020 г. до 17.01.2020 г. вкл. и към болничен лист № Е20199364216 за периода от 17.02.2020 г. до 13.03.2020 г., като декларира в г. 1, че към деня на временната неработоспособност лицето не е осигурено за съответния риск. а в т. 9 попълни нула работни дни или работни часове през период на болничен лист с право на парично обезщетение и работни дни/работни часове, за които

осигурителят изплаща възнаграждение.

С Решение №Ц1040-21-402/17.11.2020г. на Директора на ТП на НОИ – С. град/л.66-71/, е отхвърлена жалбата ѝ против Задължителни предписания, издадени от Н. Л. -Старши инспектор по осигуряването в ТП на НОИ - С.-град с № ЗД-1-21-00829637/ 23.10.2020 г.

Предвид установеното е издаден Ревизионен акт за начет № РА-5-21-00829574/23.10.2020г./л.52/ на старши инспектор по осигуряването и Анализ към Ревизионен акт № РА-5-21-00829574/23.10.2020г./л.54-56/ на старши инспектор по осигуряването в ТП на Н.-С. град.

При изложената фактическа обстановка и в резултат на горното е издадено и процесното Разпореждане № РЖ-5-21-00841021/16.11.2020г., с което е разпоредено жалбоподателят да внесе сумата по Ревизионен акт за начет № РА-5-21-00829574/23.10.2020г., общо по начет – 894,88 лв., от които 840,95 лв главница и лихва 53,93 лв./л.43/.

Срещу така издаденото Разпореждане № РЖ-5-21- 00841021 от 16.11.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в ТП на НОИ - С. град за събиране на сумите по ревизионен акт за начет № РА-5-21-00829574 от 23.10.2020 г. е подадена жалба вх. № Ц1012-21-1416 от 14.12.2020 г.

Директора на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт се е произнесъл по жалбата с процесното Решение № 1040-21-32/13.01.2021г. , с което е потвърдено Разпореждане № РЖ-5-21-00841021/16.11.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град за събиране на сумите по ревизионен акт за начет № РА-5-21-00829574/23.10.2020г.

В хода на съдебно производство са приети като доказателства представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително представените от ответника по служебен почин на съда.

По делото е представено Решение № 403/19.01.2022г. на ВАС, Шесто отделение по адм.дело 8196/2021г., с което е оставено в сила Решение № 2182/02.04.2021г. по адм.дело № 12317/2020г. на АССГ. С Решение № 2182/02.04.2021г. по адм.дело № 12317/2020г. АССГ е отменил по жалба на „М. БЪЛГАРИЯ" ЕООД Решение №Ц1040-21/17.11.2020г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата на дружеството против Задължителни предписания, издадени от Н. Л. -Старши инспектор по осигуряването в ТП на НОИ - С.-град с № ЗД-1-21-00829637/23.10.2020 г.

Административен съд София-град, III отделение, 60 състав, при така установената

фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице по чл.147, ал.1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл.149, ал.1 от АПК, във вр. с чл.118, ал.1 от КСО /решението е връчено на 15.02.2021г. жалбата срещу него е изпратена на 01.03.2021г./, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл.118, ал.1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ – С. град, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното решение е валидно и допустимо. Издадено е след надлежно сезиране с жалба по реда на чл.117, ал.1 от КСО и в срока за обжалване по чл.117, ал.2, т.2 от КСО. Постановено е в едномесечния срок по чл.117, ал.3, изр.1 от КСО.

Издадено е от компетентен орган съгласно чл.117, ал.3 от КСО – Директор на ТП – С. град. Издаденото от него решение е в писмена форма и със съдържание, регламентирано в чл.59, ал.2 от АПК. Отговаря на изискването за мотивираност съгласно чл.117, ал.3 от КСО. Посочен е органът, който го е издал. Отразени са направените от него при осъществяването контролна дейност фактически и правни изводи и е формулиран ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Съответно е датирано и подписано. От обстоятелствената част се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Решението обаче е материално незаконосъобразно.

Спор по фактите няма. Спорът между страните е правен и касае законосъобразността на Решение № 1040-21-32/13.01.2021г. на Директора на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт и потвърдено с него Разпореждане № РЖ-5-21-00841021/16.11.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град за събиране на сумите по ревизионен акт за начет № РА-5-21-00829574/23.10.2020г.

Правилно Директорът на ТП на НОИ – С. град е приел, че разпореждането, предмет на контрол е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл.114, ал.3 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящия случай разпореждането е издадено от ръководител по контрол на разходите при ТП на НОИ – С. град, който е материално и териториално компетентния административен орган да стори това съгласно нормата на чл.114, ал.3 от КСО.

Разпореждането е обективизирано в изискуемата писмена форма и съответства на изискванията на чл.59, ал.2 от АПК за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на

административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Правния въпрос, относно който страните спорят е дали административния орган е изтъквал правилно разпоредбата на чл.10 от КСО относно началния момент на осигуряването във връзка с началото на полагане на труд съгласно чл.4 от КСО до прекъсването.

За да отговори на този въпрос, настоящия съдебен състав с оглед възприетата фактическа обстановка, съобрази, че трудовият договор, сключен на основание чл. 114 от Кодекса на труда между дружеството жалбоподател и Д. К. е за работа през определени дни от месеца .

Съгласно чл. 4 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), действащи към датата на издаване на процесните оспорени в настоящото поризводство актове, работниците и служителите подлежат на задължително осигуряване за всички осигурени социални рискове по КСО, независимо от броя на работните дни/часове през календарния месец и основанието, на което е възникнало трудовото правоотношение. Изключение правят единствено лицата по чл. 114а, ал. 1 от КТ (основание чл. 4, ал. 10 от КСО), но разглежданият случай категорично не попада в тази хипотеза.

Това означава, че Д. К., поначало е била осигурена за всички осигурени социални рискове по КСО, включително за общо заболяване и майчинство.

Съгласно чл. 10, ал. 1 КСО, осигуряването за държавното обществено осигуряване възниква от деня, в който лицето започне да упражнява съответната трудова дейност по КСО и продължава до нейното прекратяване.

Съгласно разпоредбата на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Нормата на чл. 4, ал. 1 от КСО сочи, че задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са работниците и служителите, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране, с изключение на лицата по ал. 10 и по чл. 4а, ал. 1. По смисъла на чл.4 от КСО, лицата по трудово правоотношение подлежат на задължително осигуряване за всички осигурени социални рискове по КСО, независимо от броя на работните дни или часове през съответния календарен месец и от основанието, на което е възникнало трудовото правоотношение. Безспорно извършваната от Д. К. трудова дейност е по валидно възникнало трудово правоотношение.

Ето защо, съдът намира, че осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите, които се зачитат за осигурителен стаж без да се правят осигурителни вноски (по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5 от КСО), в това число периодите на отпуските за временна неработоспособност. Осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично

обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност при условията, определени в чл. 40, ал. 1 от КСО. За първите три работни дни от временната неработоспособност осигурителят изплаща на осигуреното лице 70 на сто от среднодневното брутно възнаграждение за месеца, в който е настъпила временната неработоспособност, но не по-малко от 70 на сто от среднодневното уговорено възнаграждение (основание чл. 40, ал. 5 от КСО). Това възнаграждение е осигурителен доход по смисъла на КСО и върху него се дължат осигурителни вноски за ДОО.

Съществения въпрос е, счита ли се лицето за осигурено във въпросния ден и отговорът му е от решаващо значение, както за правото на обезщетение за временна неработоспособност, така и по отношение на осигурителните вноски за първите три работни дни от нея.

В конкретния случай денят, в който лицето е трябвало да започне да отработва определените за съответния месец дни, се припокрива с деня на настъпване на временната неработоспособност, като непосредствено преди това служителят е бил с прекъснато осигуряване, предвид характера на трудовото правоотношение - работа през определени дни от месеца, предвид договора сключен на основание чл. 114, ал. 1 от КТ. Налице е валидно трудово правоотношение, по което преди да настъпи временната неработоспособност, лицето вече е започнало да упражнява трудова дейност по договора през определени дни от предходните месеци. Осигуряването на служителя е възникнало и въпреки съответните прекъсвания той следва да се разглежда като осигурено лице в деня на настъпване на временната неработоспособност. Без правно значение, както за правото на парично обезщетение за временна неработоспособност, така и за изплащането му по чл. 40 ал.5 от КСО е обстоятелството, че този ден съвпада с деня, в който лицето е трябвало да започне да отработва определените дни за съответния месец.

При наличието на валидно възникнало и съществуващо /непрекратено/ трудово правоотношение по КТ, фактическото престигане на трудова дейност не е правопораждащ юридически факт за правата на работника по КТ и по КСО.

Съответстващо на закона е тълкуваната разпоредба да се възприеме в смисъл, че осигуряването на работника е възникнало и въпреки съответните прекъсвания и същият е следвало да се разглежда като осигурено (за общо заболяване и майчинство) лице в деня на настъпване на временната неработоспособност, независимо че същият съвпада с деня, в който лицето трябва да започне да отработва определените дни за разглеждания месец, както по отношение правото на парично обезщетение за временна неработоспособност, така и във връзка с изплащането на възнаграждение по чл. 40, ал. 5 от КСО. При валидно сключен договор и възникнало трудово правоотношение, фактическото престигане на трудова дейност не е правопораждащият юридически факт, поради което и лицето може да се

ползва от правата си по КТ и по КСО, независимо от момента на настъпване на временна неработоспособност - В този смисъл е Решение № 4384 от 28.03.2013 г. по административно дело № 1435/2013. на ВАС, както и Решение № 403 от 19.01.2022 г. по административно дело № 8196/2021. на ВАС.

В обобщение съдът намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в противоречие с материалноправните разпоредби, което е основание за тяхната отмяна съгласно чл. 146, т. 4 от АПК.

При този изход на делото претенцията на жалбоподателя за заплащане на сторените разноски следва да бъде уважена по отношение на адвокатското възнаграждение, което е в минимален размер от 100 лева и държавна такса в размер на 50 лева – общо 150 лева.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София-град, III отделение, 60 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „М. БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в [населено място] № 1040-21-32/13.01.2021г. на Директора на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № РЖ-5-21-00841021/16.11.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град за събиране на сумите по ревизионен акт за начет № РА-5-21-00829574/23.10.2020г.

ОСЪЖДА ТП на НОИ – С. град да заплати на „М. БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в [населено място] сумата от 150 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14– дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

